

staaende Militærsystem. Naar vi ikke faae Kjøbenhavn befæstet, er den Hær, vi holde, og det med saa stor Bekostning, til ingen videre Nytte. Det er mig kjært, at disse to Ting blive kobledt nøje sammen, thi jeg betragter ikke blot Kjøbenhavns Befæstning, men ogsaa vort hele nuværende Militærsystem, vort hele Forsvarssystem som det, hvorpaa vi skulle rette vore Angreb. Jeg vil tillade mig med nogle faa Ord at motivere, hvorfor jeg ser det saaledes, da mit Standpunkt ikke ganske falder sammen med noget af dem, der ere komne til Orde under den lange foregaaende Forhandling. Jeg vil da sige, at vort nuværende militære System bør forkastes af udenrigspolitiske Hensyn; thi vor udenrigspolitiske Stilling er i de senere Aar bleven i saa høj Grad kompromitteret, at vi kun ved en kraftig Handling — ikke ved Ord længere og Undskyldninger — kunne vise, at vi ikke fortjene at være kompromitterede paa denne Maade, eller at man misforstaar os, naar man tillægger os underfundige og hæbnlystne Hensigter. Det vil maaste undre de Herrer, naar jeg siger, at vi ere blevene kompromitterede ved vor Udenrigspolitik, da de fleste Mennesker vist ere enige om, at vi saa at sige slet ikke have nogen Udenrigspolitik, man mærker jo saa at sige aldrig til den. Vor høitæredede Udenrigsminister viser sig en sjældnen Gang her i denne Forsamling; han kommer som paa Fjeldstø imellem os, staar pludselig imellem os, viser sit Ansigt, men der er noget Tyst og Tilbageholdent over denne Skikkelse. Jeg har nu i 4 Aar været Medlem af Thinget, og i den Tid har jeg aldrig hørt denne Repræsentant for en Sævenbedel af vor Regjeringsmyndighed udtale sig om noget Spørgsmaal. Jeg har en Gang hørt ham læse nogle Ord op af et Papir, som rimeligvis Conseilspresidenten havde forfattet. Men jeg siger, at der alligevel er noget høist kompromitterende ved vor Udenrigspolitik, idet jeg ikke ser, at den manifesterer sig i Udtalelser og Handlinger fra vor Udenrigsministers Side, parlamentariske Handlinger, Afslutning af Traktater eller lignende, men jeg ser denne Udenrigspolitik give sig tilkjende i en Række af Giftermaal. Man har en Gang sagt, jeg tror i forrige Aarhundrede om Østerrig, at de andre Folkeslag, andre Riger, kunde føre Krig, men det lykkelige Østerrig havde blot at gifte sig; det var dets Politik, det var dets Veie til Ros og Magt. Det synes nu næsten ogsaa, som vor Regjering opfatter vor udenrigspolitiske Stilling paa lignende Maade, thi medens der er tyst og stille med Hensyn til alle andre Forhold, slutter den jo af og til disse fyrstelige Giftermaal, som ikke ere Folket eller

Folkets Repræsentanter ubedkommende, ligesom de jo ogsaa dækkes af Ministeriets Ansvar. Idet jeg gaar ind paa dette Spørgsmaal, som jeg ikke tror har været Gjenstand for Dmtale her i Thinget tidligere, er det naturligt med al Diskretion og alt Forbehold. Jeg vil naturligvis ikke blande mig i Fyrstefamiliernes indre Forhold, men fyrstelige Personer ere jo en Gang saaledes stillede, at deres Børn betragtes som Landets Børn, og ved de Giftermaal, de slutte, er det paa en Maade Landet selv, der slutter disse Giftermaal. Jeg vilde da gjerne gjøre opmærksom paa, at de senere Giftermaal, der ere sluttede i vor kongelige Familie, ikke have kunnet Andet end give Folk ude omkring i Europa Leilighed til, jeg haaber eventyrlige Kombinationer, men som alligevel have gjort os til Gjenstand for Dmtale, og det en høist særlig Dmtale efter min Mening. Jeg vil ikke tale om vor Forbindelse med det russiske Keiserhof, uagtet det ogsaa er en Sag, der maaste ikke ganske er, som den skulde være, idet der jo er et uendeligt Misforhold i denne Forbindelse. Idet vi ere blevene Svigerforældre til den store Selvhersker over alle Ruslere, er det en lignende Forbindelse, som naar en lille Haandværker i Provindsen bliver Svigerfader til en stor Godseier. Det er et Misforhold, som har noget Pinligt, noget Trykkende ved sig, og som overordentlig let fører til, at der opstaar et skjævt Forhold for vedkommende Svigerfader. Jeg tror, at vi Danste have lidt en Del under dette Forhold; der er adskillig Daarlighed her i Danmark, adskillig Naragtighed, Taabelighed og Uforstand, som vi have været Vidne til i de senere Aar, og som kan føres tilbage som til den første Rilde til denne høifornemme Forbindelse. Jeg vil nu ikke dvæle ved den, men derimod gaa over til de to næste og sidste Forbindelser, som ere af særlig uheldig Art, Forbindelserne med to Prætendentfamilier. For nu at gaa fra vor store Svigersøn til vor lille Svigersøn, forekommer det mig, at Forbindelsen med ham netop er den af alle ægtefæstelige Forbindelser, der kunde sluttes her i Europa, som vor Regjering allerhelst skulde have undgaaet, idet vi derved ere komne i nær Forbindelse med en Prætendent til et stort Stykke af det mægtige Næborrige, som vi grændse til imod Syd, og som, hvis Noget skal berøve os vor nationale Uafhængighed, nærmest er den, vi maatte frygte for. Men ogsaa den sidste Forbindelse vilde jeg gjerne sige et Par Ord om og se den i denne Sammenhæng, det er jo nemlig ogsaa en Forbindelse med en Prætendentfamilie. Jeg vil naturligvis ikke sige noget Ondt om denne unge Kvinde,